

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)
SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)
SSN Michał Laskowski

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **B. G.**

skazanego za czyn z art. 200 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 marca 2024r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego

wniesionej na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 27 lutego 2023r., sygn. akt II
K 1268/22

**uchyla zaskarżony wyrok w części, w jakiej nie zawiera on
rozstrzygnięcia o środku karnym przewidzianym w art. 41 § 1a k.k.
i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 27 lutego 2023r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1268/22, B. G. został uznany za winnego tego, że w dniu [...] 2022 r. w J. dopuścił się wobec małoletniej O. P. czynności seksualnej w postaci dotykania jej piersi oraz pośladków, tj. za czyn kwalifikowany z art. 200 § 1 k.k., za co, na podstawie wskazanego przepisu oraz art. 37b k.k., wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Ponadto, na podstawie art. 41a § 2 i 4 k.k. Sąd orzekł wobec skazanego zakaz kontaktowania się w jakikolwiek sposób z pokrzywdzoną i zakaz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat, a także rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Powyższe orzeczenie nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się z dniem 5 kwietnia 2023r. (k. 66).

Obecnie kasację od powyższego wyroku, w części niezawierającej obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym z art. 41 § 1a k.k., na niekorzyść B. G., wywiódł Prokurator Generalny, zarzucając w niej rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 41 § 1a k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec skazanego, jako sprawcy, któremu przypisano odpowiedzialność karną za występki z art. 200 § 1 k.k., środka karnego w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów lub działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi, w sytuacji gdy z treści art. 41 § 1a zd. drugie k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023r., a po tej dacie - z treści art. 41 § 1a pkt 2 k.k.) wynika, że w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego orzeczenie tego środka karnego na czas określony albo dożywotnio jest obligatoryjne.

Stawiając tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535 § 5 k.p.k., bowiem zaskarżone orzeczenie zapadło z rażąco obrażając art. 41 § 1a k.k.

Przepis ten, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2017r. do dnia 30 września 2023r. (a zatem zarówno w dacie czynu jak i w momencie orzekania przez Sąd I instancji), w zdaniu drugim nakazywał Sądowi orzeczenie wobec sprawcy czynu przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego przynajmniej jednego z wymienionych tam zakazów podejmowania aktywności umożliwiającej kontakt z małoletnimi. Aktualnie, od dnia 1 października 2023r., na skutek wejścia w życie ustawy nowelizującej z dnia 7 lipca 2022r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022r., poz. 2600), tożsamy obowiązek przewiduje art. 41 § 1a k.k. w pkt 2 (orzeczenie tego środka karnego ma zatem nadal charakter obligatoryjny).

W przedmiotowej sprawie B. G. przypisano czyn polegający na dopuszczeniu się wobec małoletniej czynności seksualnej, wypełniający znamiona art. 200 § 1 k.k., który spełnia kryteria określone w art. 41 § 1a k.k. Pomimo to Sąd Rejonowy nie zastosował się do dyspozycji tego przepisu i nie orzekł wobec skazanego stosownego środka karnego.

Wobec naruszenia przepisu mającego charakter obligatoryjny, należy przyjąć, że uchybienie Sądu miało charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść wydanego w sprawie wyroku.

Tym samym zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego należało uchylić w części, w jakiej nie zawiera rozstrzygnięcia o środku karnym przewidzianym w art. 41 § 1a k.k., jako nieodpowiadający obowiązującym przepisom prawa materialnego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien rozstrzygnąć ją w przekazanym mu zakresie, dostrzegając treść art. 41 § 1a k.k.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

